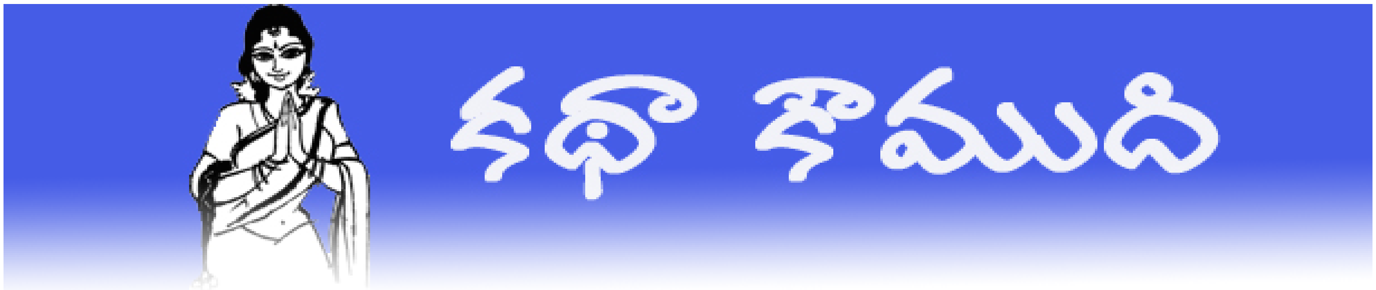

గ్రక్కున విడువంగవలయు... - ఆర్. శర్మ. దంతుర్తి

సాయంకాలం నీరెండలో ఏటి ఒడ్డున కూర్చుని అస్తమిస్తున్న సూర్యుణ్ణి తదేకంగా చూస్తున్నాడు నారాయణ. వెనకనుంచి ఎవరో వస్తున్న చప్పుడైతే తలతిప్పి చూసాడు.

"ఇలా ఒక్కరూ కూర్చున్నారేం?" అంటు వచ్చాడు శంకరం.

"చూడు శంకరం ఈ ఏటి ఒడ్డూ, గలగల పారే నీళ్ళూ, ఈ సూర్యాస్తమయం అన్నీ ఒక్కసారి అద్భుతంగా కుదిరాయి కదూ?" వచ్చి కూర్చోమన్నట్టూ చెయ్యూపుతూ పిల్చాడు నారాయణ.

"ఏంటో మీరు చెపుతారు కానీ ఇక్కడేముంది చూట్టానికి? రోజూ చూసేదేగా?" అంటూ నారాయణ పక్కనే చతికిలపడ్డాడు శంకరం.

కొంత సేపు మౌనంగా కూర్చున్నాక నారాయణ అన్నాడు - "ఇక్కడేముందని కదూ అన్నావ్? ఎన్ని కోట్లు కుమ్మరించినా, ఎంతదూరం వెళ్ళినా దొరకని మనఃశాంతి ఇక్కడ దొరుకుతుంది శంకరం. కొన్నేళ్ళు పోయాక నీకే అర్ధమవుతుంది. నువ్వింకా చిన్నవాడివి కనక తెలీదు నీకు." అన్నాడు సాలోచనగా నారాయణ.

"వేదాంతం చెపుతారు గానీ అమెరికా వెళ్ళి ఆరేళ్ళు ఉండి వెనక్కి వచ్చేసి ఇలా వ్యవసాయం చేసుకుంటూ, ఈ దుమ్ము నేలమీద కూర్చుని మనఃశ్శాంతి గురించి మాట్లాడేవాళ్ళని ఎక్కడా చూళ్ళేదు నేను. శుభ్రంగా అక్కడుండి అన్నీ అనుభవించక ఇక్కడ వ్యవసాయం చేయడానికొచ్చారు మీరు. ఒక్కోసారి మీ గురించి ఆలోచిస్తూ ఉంటే రాత్రంతా నిద్రే పట్టదు నాకు. అసలు మీరు ఇలా వచ్చేయడానిక్కారణం చెప్పండి ముందు. ఎన్నిసార్లు అడిగినా వీలున్నప్పుడు చెపుతాను అని దాటవెయ్యడమే కానీ చెప్పరేం?" దబాయిస్తున్నట్టు చొరవగా అడిగాడు శంకరం.

"నేను కూడా అక్కడ ఉందామనే వెళ్ళాను ముందు. కానీ నాకేమీ బాధలేదు. పైపెచ్చు అక్కడకన్నా ఇక్కడే సుఖంగా ఉన్నాను. ఇప్పుడున్న నా జీవితాన్ని ఏమిచ్చినా వదులుకోను ఎందుకంటే వెనక్కి వచ్చాక మొదటి మూడేళ్ళూ నేను వ్యవసాయం గురించి ఎంతో తెలుసుకున్నాను. మనం ఇప్పుడు పంటకి పెట్టే నీరు తొంభై శాతం వేస్టేనని ఇజ్రాయిల్ వెళ్ళినప్పుడు నేర్చుకున్నాను. ఇప్పుడు డ్రిప్ ఇరిగేషన్‌తో నా వ్యవసాయం బాగానే ఉంది, లాభాలు బాగానే ఉన్నాయి. కారూ, ట్రాక్టరూ కొనగలిగాను. రేపు ఉద్యోగం పోతుందన్న చింత లేదు. రిటైరయ్యాక ఎక్కడుండాలనే తలనెప్పి లేదు. అదీకాక నేనే కొంత మందికి ఉపాధి చూపించగలుగుతున్నాను. రెండుమూడేళ్ళలో ఇక్కడే దగ్గిర్లో ఒక రైస్ మిల్లు పెట్టే ఆలోచనుంది. అమెరికా, అమెరికా అని అరులు చాస్తారు కానీ అక్కడకెళ్ళేదాకానే ఈ సంబరం. ఆ తర్వాత ఉద్యోగం పోతుందేమో. పిల్లలు పుడితే వాళ్ళని చదివించడానికి అవస్థలూ, వాళ్ళు పెద్దయ్యాక మనమాట వినరేమో, ఏ అమెరికన్ని పెళ్ళి చేసుకుంటారో అనేవి ఓ పక్కన పెడితే వెళ్ళాక గ్రీన్ కార్డుకీ, అక్కడ తెల్లవాళ్ళతో సమానంగా ఉండడానికి

పడే తిప్పలు కోకొల్లలు. అక్కడ మనం ఆ సొసైటీలోనూ ఇమడలేం, మన ఇండియన్ జీవితాన్నీ ఒదులుకోలేం. ఒక్కోసారి గాంధీగారు వెనక్కి ఇండియా వచ్చేయడానికి కారణం ఇదేనేమో అనిపిస్తూ ఉంటుంది నాకు..."

ఇంకా మాట పూర్తవ్వకుండానే శంకరం అడ్డుకున్నాడు, "ముందు మీరు వెనక్కి ఎందుకొచ్చేసారో చెప్పండి. మీరిక్కడ గ్రేండ్ సక్సెస్ అని నాకు తెలిసిందే. ముందు ముందు కూడా మీరు హాయిగా బతగ్గలరు. అక్కడ మీకు గ్రీన్ కార్డుకి హెల్ప్ చేయడానికి వేలువిడిచిన మేనమామో ఎవరో ఒకరు మనవాళ్ళు లేరా? మీరెన్ని చెప్పినా కానీ అమెరికా అమెరికాయే ఇండియా ఇండియాయే కదా?"

"వేలు విడిచిన మేనమామేమిట్లే? సొంత మేనమామే ఉన్నాడు నాకు. సరే చెపుతా విను," అంటూ చెప్పడం మొదలెట్టాడు నారాయణ.

అక్కరకు రాని చుట్టము:

"నేను ఇలా ఎమ్మెస్ చెయ్యడానికొచ్చాను, మొదట అమెరికాలో అడుగుపెట్టగానే ఇంటికి ఫోన్ చేసి క్షేమం చెప్పాక మావయ్యకే చేసాను ఫోను. నువ్వూ, అత్తా, పిల్లలూ బాగున్నారా అంటూనూ. 'ఎప్పుడో ఓ సారి ఇండియా వచ్చినప్పుడు చూసాన్రా నిన్నూ. మా అమ్మాయి కన్నా రెండ్నెల్లు పెద్దాడివి కదూ? వీలున్నప్పుడు ఇక్కడికి రా' అని చెప్పాడు మావయ్య కాలిఫోర్నియా నుంచి పొడిపొడిగా. ఎమ్మెస్ అవగానే స్నో, చలి తప్పించుకోడానికి ఫ్లోరిడా పోదాం అనుకుంటుండగానే కాలిఫోర్నియా నుంచి వచ్చింది ఉద్యోగం ఆఫర్. అదీ మామయ్య ఉంటున్న శాన్‌ఫ్రాన్సిస్కోలోనే. ఈ సారి ఫోన్ చేసేసరికి మామయ్య మాటల్లో చాలా తేడా కనిపించింది. అమెరికా వచ్చావంటే బానే ఉంది కానీ మా ఇంట్లో తిష్ట వెయ్యడం ఎలా కుదురుతుందీ అన్నట్లు మాట్లాడాడు. మొదట్లో వాళ్ళింట్లోనే ఉండి ఉద్యోగం చెయ్యొచ్చనుకున్నాను కానీ వాళ్ళు నన్ను ట్రీట్ చేయడం చూసాక ఓ వారంలో వేరే రూం చూసుకున్నాను."

"సొంత మామయ్యే?" శంకరం అడ్డుకున్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఆ! సొంత మామయ్యే. కూతురు అప్పటికే డాక్టర్ చదివి రెసిడెన్సీ చేస్తోంది. అదయ్యేదాకా పగలనకా, రాత్రనకా హాస్పట్లోనే మూడేళ్ళూ చెయ్యాలి చాకిరీ. అబ్బాయేమో డిగ్రీ చదువుతున్నాడు. వాడిక్కూడా డాక్టర్ గిరీ కట్టబెట్టాలని మామయ్యనుకుంటున్నాడు. అత్తకి ఎప్పుడూ మేమంటే కోపమే అనుకో. ఆవిడ మాటలకి ఎదురు చెపితే తిండి నిద్రా ఉండవు కదా మావయ్యకి? వెంటనే నేను వేరే రూంలోకి మారాను. వీసాలోనూ ఇమ్మిగ్రేషన్ ప్రాసెస్‌లోనూ ఏదో హెల్ప్ అడుగుతానని అనుకున్నాడేమో, 'నేను నిన్ను స్పాన్సర్ చేయడం కుదరదు, కుదిరినా నీకు వీసా రావడానికి పదీ పన్నెండేళ్ళు పడుతుంది, అంచేత నీదారి నువ్వు చూసుకో' అని చెప్పేసాడు. 'నేను నిన్ను ఏమీ అడగలేదు మావయ్యా, ఇక్కడ ఉద్యోగం వచ్చింది కదా మీ ఇంట్లో పేయింగ్ గెస్ట్‌గా ఉందామనుకున్నాను కానీ వెంటనే వెళ్ళిపోతానూ, కాస్త రూం దొరికేదాకా ఓపిక పట్టు' అని చెప్పాను. మొత్తం మీద అప్పుడు తెలిసొచ్చిందేమిటంటే, అమెరికాలో ఉన్న ఇండియన్స్ మనవాళ్ళే కానీ మనలో ఇమడలేరు. మనని వాళ్ళళ్ళో ఇముడ్చుకోలేరు. అందుకే వాళ్ళు ఎన్నారై ఇండియన్సూ మనం ఉత్త ఇండియన్సూను. మనక్కానీ గ్రీన్‌కార్డొచ్చి అక్కడ ఉంటే అప్పుడు మనం కూడా వాళ్ళలాగే తయారవుతాం."

"మీరు పెద్ద చదువులు చదువుకున్నా, మీ మావయ్యకి మీమీద మంచి అభిప్రాయం లేదా? అడిగాడు శంకరం.

"పెద్ద చదువులుకీ చుట్టరికాలకీ ఏవీ సంబంధం లేదు శంకరం. వాళ్ళింట్లో ఉండడం కుదరదని డైరెక్ట్‌గా చెప్పొచ్చు కదా, దానికి బదులు ఎడమొహం పెడమొహంగా ట్రీట్ చేసారు నన్ను. మొత్తం మీద వెంటనే నేను ఇది అక్కరకు రాని చుట్టము అని గ్రహించడానికి రెండురోజులు కూడా పట్టలేదు. చిత్రంగా వాళ్ళింట్లోంచి బయటకొచ్చేసాక ఒక్కసారి కూడా మావయ్య నాకు ఫోన్ కూడా చెయ్యలేదు. ఓసారెప్పుడో తెలుగు అసోసియేషన్ జరిపే సంక్రాంతి సంబరాల్లో కనిపించాడు. కులాసా అంటే కులాసా అనుకుని మొహాలు మళ్ళీ కనబడకుండా తప్పుకున్నాము. ఒక్క రెండురోజులు వాళ్ళింట్లో ఉండడం తప్ప నేను చేసిన తప్పేమిటో ఇప్పటికీ నాకు అర్థం కాలేదు. ఎందుకు మావయ్య నన్ను అలా ట్రీట్ చేసాడో మరి. పిల్లలు కూడా హాయ్ అంటే హాయ్ అనే తప్ప నాతో మాట్లాడలేదు. అసలు నీకు

చెప్పడం మర్చిపోయాను. అమెరికాలో ఉండాలంటే గ్రీన్ కార్డుకి కంపెనీ అప్లై చేస్తే తొందరగా వస్తుంది. ఉద్యోగం ఇచ్చినప్పుడు ఇంటర్వ్యూలో నాకు గ్రీన్ కార్డు ఇప్పిస్తామని ప్రామిస్ చెయ్యడం వల్లనే నేను ఆ కాలిఫోర్నియా ఉద్యోగంలో చేరాను. మామయ్యేదో ఊడబొడుస్తాడని కాదు కాలిఫోర్నియా వెళ్ళింది."

"మరి గ్రీను కార్డు రాలేదా?" అడిగాడు శంకరం.

మ్రొక్కిన వరమీని వేల్పు:

నారాయణ చెప్పడం మొదలెట్టాడు. "ముందుగా డిగ్రీ చేతిలోకి రాగానే ఓ ఏడాది ఉద్యోగం చేసుకోవడానికి పర్మిషన్ ఇస్తారు. ఆ ఏడాదిలోగా స్టూడెంట్ వీసా నుంచి హెచ్ వన్ వీసాకి మారాలి. అక్కడే ఉద్యోగం చేసుకుంటూ బతకాలంటే. నేను చేరిన మూడు నెలలకి నాకు హెచ్ వన్ వచ్చింది. అప్పట్నుంచీ నాకు అవుటాఫ్ సిటీ ప్రోజెక్టులే ఇచ్చేవారు. అంటే సోమవారం పొద్దున్నే ఏ బోస్టనో వెళ్ళడం శుక్రవారం సాయంత్రం గూటికి చేరుకోవడం. ఇలా రెండేళ్ళు గడిచేసరికి అమెరికాలో ఉన్న చిన్నా పెద్ద ఊళ్ళు చూడ్డం అయిపోయింది. ఇక్కడో కడుపు నెప్పీ, అక్కడో తలనెప్పీ వచ్చినా నేను అప్పుడు చిన్నవాణ్ణే కనక హెల్త్ ప్రోబ్లమ్స్ తట్టుకుని నిలబడగలిగాను. వచ్చిన చిక్కేంటంటే సోమవారం వెళ్ళి శుక్రవారం వచ్చే పద్ధతిలో నేనెప్పుడూ సొంత ఊళ్ళో ఆఫీసుకి వెళ్ళలేకపోయేవాణ్ణి. ఈ సొంతూరి ఆఫీసే నా గ్రీన్ కార్డ్ ప్రోసెస్ చేసేది. నా బాసుని కల్సి మాట్లాడదామంటే దూరాభారం. ఫోన్ మీద తప్ప కుదిరేది కాదు. ఎప్పుడు గ్రీన్ కార్డు గురించి అడిగినా నీ పేపర్లు ఆల్రెడీ పంపించాము. డోంట్ వర్రీ అని చెప్పడమే. హెచ్ వన్ వీసా అని చెప్పాను కదా?! అది మూడేళ్ళకే పరిమితం. ఈ మూడేళ్ళలో గ్రీన్ కార్డ్ రాకపోతే మళ్ళీ ఈ హెచ్ వన్ ని ఇంకో మూడేళ్ళు పెంచుకోవచ్చు. అలా రెండేళ్ళ పైన కొన్ని నెలలు తిరిగాక మా బాసు పిల్చి చావు కబురు చల్లగా చెప్పాడు. మన కంపెనీని వేరే డెట్రాయిట్ కంపెనీ కొనుకుందనీ, అంచేత మమ్మల్నందరినీ ఇంక ఇంటికి పోవచ్చనీను. అప్పటిదాకా అసలు కంపెనీ అమ్ముతున్నట్టు కూడా మాతో చెప్పనే లేదు. అదే అడిగితే, 'నాక్కూడా అమ్మాలని లేదు కానీ మంచి ఆఫర్ వచ్చింది ఈ వారంలోనే, నేనూ ఈ చలిలోంచి హవాయి వెళ్ళిపోదామని అనుకుంటున్నా. అంచేత ఇలా అయింది' అన్నాడు ముక్తసరిగా మా బాసు. నాలాంటి వాళ్ళు కంపెనీలో ఓ అయిదారుగురున్నారు. మరి మా గ్రీన్ కార్డ్ మాటేమిటీ అని అడిగితే, మీ గ్రీన్ కార్డ్ అప్లికేషన్లూ అన్నీ వెనక్కి తెచ్చేయమని లాయర్‌తో చెప్పాను, అన్నాడు. ఆ పేపర్స్ వెనక్కి తెచ్చేయడం ఎందుకయ్యా, అలాగే ఉంచి వాటిని ప్రోసెస్ చెయ్యించొచ్చుకదా? అంటే నేను అమెరికన్ సిటిజెన్‌ని అలా చేయ్యడం దేశ ద్రోహం అని చెప్పాడు. అంచేత చేసిన చాకిరీకి ఏమీ మిగల్లేదు. అప్పటికి మా వీసాలు ఇంక ఆర్నెల్లు మిగిలున్నాయి. ఇంక చేసేదేవుంది? చివరి రోజుల్లో కంపెనీ అమ్మకం అయినప్పుడు అడిగినా జీతాలిచ్చేవాడు కాదు. రెట్టిస్తే ఏదో రెండువారాల జీతం నెలకోసారి ఇచ్చేవాడు. సరే చేసేది లేక అలా దిగడిపోయిన మేం నలుగురం కూర్చుని ఒక ఇంటర్నెట్ కంపెనీ పెట్టడానికి నిర్ణయించుకున్నాం. కానీ హెచ్ వన్ వీసా అనేది దాన్ని స్పాన్సర్ చేసిన కంపెనీకి సంబంధించింది. అది ఏ కంపెనీకి ఇచ్చారో దానికి పనిచెయ్యొచ్చు. అంచేత మేం నలుగురం లాయర్ దగ్గరకెళ్ళి కొత్తకంపెనీ ఏర్పాటు చేసుకుంటున్నాం, ఈ వీసాలు మార్చడానికి డబ్బులు జేబులోంచి పెట్టుకుంటాం అని చెప్పాం. ఆ పేపర్ వర్క్ అలా జరుగుతుండగానే మా కంపెనీ వెబ్ సైటు మొదలు పెట్టి వాల్ స్ట్రీట్ షేర్లు అమ్మడానికి, కొనడానికి కంపెనీ ప్రారంభించాము. ఇదొకరకంగా షేర్ బ్రోకర్లాంటి పని."

"వావ్, ఇంటర్నెట్ కంపెనీతో మిలియన్లు సంపాదించారన్నమాట." నవ్వుతూ అన్నాడు శంకరం.

తానెక్కిన బారని గుర్రము:

"పప్పులో కాలేస్సేవు అక్కడే" అన్నాడు నారాయణ. "కంపెనీ మొదలు పెట్టిన మొదటి మూడు నెలలు బాగానే ఉంది. అప్పుడొచ్చింది డాట్ కం బస్ట్. రోజుకో డజన్ కంపెనీల చొప్పున ఇంటర్నెట్ కంపెనీలన్నీ పిట్టల్లా రాలిపోయాయి. ఒకప్పుడు యాభై డాలర్ల దగిర పలికిన ఏ ఇంటర్నెట్ కంపెనీ షేర్ అయినా అప్పుడు డాలర్ కంటే తక్కువగా పడిపోయింది. కొనే నాథుడే లేడు. ఈ బస్ట్

తట్టుకుని నిలబడింది ఏవో కొన్ని పెద్ద కంపెనీలే. అలాగే బస్ట్ వచ్చిన రోజుల్లోనే ఔట్ సోర్సింగ్ బాగా పుంజుకుంది. ఇందులో వాదనేమిటంటే, ఇండియాలో కమ్యూనికేషన్స్ బాగా పెరిగాయి. ఇండియా నుంచి అమెరికాకీ, అమెరికానుంచి ఇండియాకీ ఫోన్ ఛార్జీలు చాలా తగ్గాయి. ఇక్కడ ఇండియాలో ప్రతీవాడు కంప్యూటర్ ప్రోగ్రామరే. వీళ్ళందరినీ అమెరికా తీసుకెళ్ళాలంటే హెచ్ వన్ వీసాల ప్రోబ్లం. ఇక్కడే చిన్న కంపెనీ బ్రాంచ్ పెట్టేస్తే పోయింది కదా అనుకుని పెద్ద కంపెనీలన్నీ ఇక్కడికి రావడం మొదలుపెటాయి. అంచేత మేం మొదలెట్టిన కంపెనీ గుర్రం కదల్లని మొరాయించింది. ఈ లోపల లాయర్ పిడుగులాంటి వార్త తెచ్చాడు - మీ వీసాలు ఎక్స్టెండ్ చెయ్యడం కుదరదూ అని. అప్పుడు తెలిసిన విషయం ప్రకారం, హెచ్ వన్ వీసా అయిపోయిన వారం, పదిరోజుల్లో దేశం విడిచి వెళ్ళిపోవాలి లేకపోతే డిపోర్ట్ చేస్తారూ అని. మూటా ముల్లే సర్దేసి వచ్చేస్తుంటే అప్పుడు తట్టింది బద్దెన చెప్పిన రెండో పద్యం."

"రెండో పద్యమా?" శంకరం అడిగాడు.

"నేను పుట్టింది ఇక్కడే, పెరిగింది ఇక్కడే చీకూ చింతా లేకుండా ఇక్కడే సుఖంగా ఉండొచ్చు. కానీ చదువుకున్న చదువొదిలేసి అంతంత మాత్రంగా తెలిసిన వ్యవసాయం చూసుకోవాలి. ఇంట్లో ఒప్పుకోరనుకో. కానీ వాళ్ళని ఒప్పించడం అంత కష్టం కాదు. ముఖ్యంగా నేను హైదరాబాద్ వెళ్ళి ఏదో ఒక సాఫ్ట్వేర్ ఉద్యోగం సంపాదించుకోవచ్చు కానీ అక్కడ ప్రశాంతంగా ఉండగలనా? ఇక్కడైతే నాకు నచ్చింది నేను చేసుకోవచ్చు. ఎవరి ధర్మం మీదా ఆధారపడక్కర్లేదు. ఉద్యోగం నిలబెట్టుకోవడానికి ఒకరి మీద చాడీలు చెప్పక్కర్లేదు. ఉద్యోగం ఉంటుందా ఊడుతుందా అనే చింత లేదు. ఇలా ఆలోచించి వ్యవసాయం చెయ్యడానికి నేనే నాన్నని ఒప్పించాను. మొదట్లో నష్టం వచ్చింది నిజమే కానీ దానికి తప్పు పూర్తిగా నాది. తర్వాతర్వాత నేనెంతో నేర్చుకున్నాను. ఓసారి వరి వేసిన పొలంలో వెంటనే వరి వెయ్యట్లేదు. కూరగాయలు పండిస్తున్నాను. ఆవులు గేదెలు కొని పాల వ్యాపారం మొదలుపెట్టాను. నేను సప్లై చేసే పాలు ఎలాంటి క్వాలిటీయో నువ్వు రోజూ చూస్తూనే ఉన్నావుకదా? నేను అమెరికా కంటే ఇక్కడే హాయిగా ఉన్నాను. ఓసారి ఇజ్రాయిల్ వెళ్ళి డ్రిప్ ఇరిగేషన్ నేర్చుకొచ్చి ఇప్పుడు ఆచరణలో పెట్టాను. క్రితం ఏడు అబ్దుల్ కలాం నా పొలం చూసాక 'మన దేశానికి ఒక లక్షమంది నారాయణులుకావాలి' అన్నారు. ఎవరికైనా ఇంతకంటే ఏం కావాలి చెప్పు? ఇంక ఎంతో కష్టపడి మెకానికల్ ఇంజినీరింగ్ సీట్ సంపాదించుకున వాళ్ళూ, బీ.కాం చదివిన వాళ్ళు హైదరాబాద్ వెళ్ళి అమీర్ పేటలో కంప్యూటర్ ట్రైనింగ్ తీసుకుని ప్రోగ్రామర్లగా ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. వాళ్ళకంటే నేను ఎంతో సుఖంగా ఉన్నాను. అవునా కాదా?" అడిగాడు నారాయణ.

"మీరు చెప్పింది అక్షరాల సత్యం. మరి బద్దెన రెండో పద్యం అన్నారు అది కూడా చెప్పెయ్యండి మరి" అన్నాడు శంకరం కుతూహలంగా.

"ముందు చెప్పాను గుర్తుందా? నేను అమెరికాలో ఒక కంపెనీకి పనిచేసినప్పుడు చివర్లో అడిగినా జీతాలిచ్చేవాడు కాదని? ఈ అక్కరకు రాని చుట్టమూ, మ్రొక్కిన వరమీని వేల్పు, ఎక్కిన బారని గుర్రము అవన్నీ గ్రక్కున విడిచి వచ్చేస్తునపుడు ఇండియా వచ్చేసాక ఏం చెయ్యాలో ఆలోచిస్తుంటే అప్పుడు వ్యవసాయం గురించి తట్టింది. అదే బద్దెన చెప్పిందీను. విను మరి" అన్నాడు నారయణ లేచి ఇంటికెళ్ళడానికి బయలుదేరుతూ." అక్కడ్నుంచి వచ్చేసాక సరిగ్గా అదే చేస్తున్నాను ఇప్పుడు."

అడిగిన జీతం బియ్యని
మిడిమేలపు దొరను గొల్చి మిడుగుట కంటెన్
పడిగల యెద్దులు గట్టుక
మడి దున్నుక బ్రతుకవచ్చు మహిలో సుమతీ

బిగ్గరగా నవ్వుతూ ఇంటికెళ్ళడానికి నారాయణని అనుసరించాడు శంకరం.

వంగూరి ఫౌండేషన్ నిర్వహించిన అంతర్జాతీయ తెలుగు కథల పోటీలో బహుమతి పొందిన విదేశాంధ్ర కథ